

Arrest

**nr. 60 406 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat G. MAFUTA LAMAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 13 mei 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 15 mei 2009 asielaanvragen in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 december 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 10 december 2010 in kennis gesteld. Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, geboren op 18 augustus 1954 in het dorp Kononovo, gelegen in de Russische provincie Krasnojarsk. Op 18 februari 1983 huwde u officieel met R.(...) B.(...) (O.V. 6.432.796) in Abovyan. Sinds 2006 was u, net als uw zoon M.(...) H.(...) (O.V. 6.432.801), lid van de partij HHS.

Uw problemen begonnen toen u op de dag van de presidentsverkiezingen, op 19 februari 2008, als partijlid van de HHS klachten registreerde in het hoofdkwartier van de HHS van Abovyan en er opgepakt werd door twee agenten, die ook alle klachten en bewijsstukken in beslag namen. U werd overgebracht naar het politiekantoor van Abovyan, waar u in een isolatiecel opgesloten werd. Korte tijd later werden ook uw zoon en zijn vriend, E.(...) M.(...), in de cel binnengebracht. Alle drie brachten jullie de nacht door in deze cel. De volgende dag werd u rond de middag naar boven geroepen, waar u gevraagd werd om verklaringen neer te schrijven dat u de verkeerde conclusie getrokken had en paniek wilde zaaien onder het volk. U weigerde dit en werd terug naar de cel gebracht om er te bezinnen over uw daden. Toen u terug in de cel gegooid werd, merkte u dat uw zoon en E.(...) tijdens uw afwezigheid hard in elkaar geslagen waren. Een paar uur later werden jullie vrijgelaten. Jullie belden de broer van E.(...), die een taxichauffeur is, en hij bracht jullie naar huis. Toen u de volgende dag naar het hoofdkwartier van de partij in Abovyan ging, vernam u dat Eduard die nacht onwel was geworden en naar het ziekenhuis was overgebracht. Hij overleed uiteindelijk aan zijn verwondingen in de nacht van 23 op 24 februari 2008. In de ochtend van 24 februari 2008 werd u naar het hoofdkwartier van de HHS in Abovyan geroepen. Daar werd u opgewacht door de vader van E.(...) en A.(...) H.(...), adjunct van de partijvoorzitter. A.(...) stelde een klacht op gericht tegen de agenten die dienst hadden op het moment dat E.(...) door de politie mishandeld werd. Zowel u en uw zoon als de vader van E.(...) en nog twee andere partijleden ondertekenden de klacht, die werd ingediend bij de rechtbank van Abovyan. Toen u die avond naar huis terugkeerde, werd u thuis opgewacht door de politie. U werd meegenomen naar het politiekantoor, waar u ondervraagd werd door dezelfde persoon die u de eerste keer verhoord had. Hij vroeg u te verklaren dat u op de dag van de verkiezingen niet bij de politie was geweest en ook niets gezien had. Zoniet zouden u en uw zoon verantwoordelijk worden gesteld voor de mishandeling en de dood van E.(...). U stemde hiermee in. De volgende ochtend kwam de politie opnieuw naar uw huis. Ze haalden u uit bed en namen u opnieuw mee naar het politiebureau. Daar kreeg u te horen dat u uw klacht moest intrekken. Indien u dit niet deed zou de dood van E.(...) in uw schoenen en die van uw zoon geschoven worden. U wist niet wat u moest doen en belde A.(...) H.(...) op. Hij vroeg u nog twee dagen vol te houden, aangezien hij ervan overtuigd was dat de Europese Unie de verkiezingen ongeldig zou laten verklaren. Hij beloofde ook ruchtbaarheid te geven aan uw problemen. Twee dagen na de begrafenis van E.(...), die plaatsvond op 26 februari 2008, werd u andermaal door agenten thuis opgewacht. Zij brachten u opnieuw naar de man die u al enkele keren ondervraagd had. Hij gaf u nog twee dagen om de klacht in te trekken. Diezelfde dag, op 28 februari 2008, kreeg u van dezelfde man een telefoontje met de melding dat er een zaak was opgestart tegen u en uw zoon met betrekking tot de dood van E.(...). Hij vroeg u om u vrijwillig bij de politie aan te bieden, maar u ging hier niet op in. In plaats daarvan ging u naar de Opera, waar u deelnam aan een protestactie. Op het moment dat u de volgende dag thuiskwam, rinkelde de telefoon. De beller vroeg wat u van plan was. U antwoordde dat u niets kon doen en legde de telefoon neer. Ongeveer tien minuten later kwamen er vier politieagenten naar uw huis. Ze namen u en uw zoon geboeid mee en namen ook jullie paspoorten in beslag. Ze brachten jullie naar een vuilnisbelt langs een kanaal en sloegen zowel u als uw zoon hardhandig in elkaar. Zelf werd u zo hard geslagen dat u meermaals buiten westen raakte, terwijl ze ermee dreigden uw zoon in het kanaal te gooien. Uiteindelijk gaf u toe en zei dat u alles zou doen, waarop de agenten jullie aan het kanaal achterlieten. Met veel moeite slaagde u erin E.(...)'s broer te bellen, die jullie opnieuw met zijn taxi kwam ophalen en jullie naar het ziekenhuis van Abovyan bracht. Jullie waren er beiden erg aan toe en hadden dringend medische verzorging nodig, maar u was bang om het ziekenhuis binnen te gaan en belde naar het hoofdkwartier van de HHS. Een zekere V.(...) nam de telefoon op en beloofde naar u toe te komen. Hij pikte jullie op en bracht jullie naar een kleiner ziekenhuis waarvan hij een dokter kende. Daar kregen jullie de eerste zorgen toegediend. Uw oog was echter ernstig beschadigd en men overwoog u naar een gespecialiseerd ziekenhuis over te brengen. Maar omdat bij dergelijke verwondingen steeds de politie moet verwittigd worden, werd uiteindelijk besloten om u nog een dag in observatie te houden en u vervolgens naar het huis van uw zus over te brengen. U stelde uw schoonvader op de hoogte en vroeg hem uw vrouw op een veilige plaats onder te brengen. Na twee weken bij uw zus verbleven te hebben, dook u met uw gezin onder in uw ouderlijke huis in het dorp Ttu Dzjur, waar uw neef wijkagent was. U verbleef er uiteindelijk meer dan een jaar in de hoop dat de situatie zou verbeteren. De verkiezingen werden echter geldig verklaard en er werd een officieel opsporingsbericht voor u verspreid. Daarom besloot u dat vertrekken de enige optie was.

U verliet Armenië uiteindelijk op 3 mei 2009. Vanuit Ttu Dzjur bracht uw schoonvader u en uw gezin met de auto naar Georgië. Nog voor de grens tussen Armenië en Georgië stapten jullie over in

een vrachtwagen. Met die vrachtwagen passeerden jullie clandestien de grens, terwijl uw schoonvader de grens op legale wijze passeerde met de auto. Voorbij de grens stapten jullie opnieuw over in de auto van uw schoonvader, die u naar een klein dorp in de buurt van Batumi bracht. Daar overnachtten jullie in een leegstaand huis alvorens jullie de volgende dag in de laadruimte van een andere vrachtwagen stapten. Deze vrachtwagen bracht jullie naar België, waar jullie op 13 mei 2009 aankwamen. Op 15 mei 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen kende met de autoriteiten omwille van uw betrokkenheid bij de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 als lid van een oppositiepartij.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo was uw kennis aangaande de oppositiepartij HHS^h, waarvan u verklaarde sinds 2006 lid te zijn (CGVS, p. 6) en waarvoor u al sinds 1988 politieke sympathie koesterde (CGVS, p. 6), alsook aangaande de presidentsverkiezingen van 2008 opmerkelijk beperkt. U had bijvoorbeeld geen idee hoe de partijkrant van de HHS^h heet (CGVS, p. 6) en verklaarde verkeerdelijk dat ZOURABIAN sinds 2006 voorzitter van de HHS^h is (CGVS, p. 6 - zie ook informatie in administratief dossier). U stelde eveneens verkeerdelijk dat de HHS^h deelnam aan de parlementsverkiezingen van 2007, waarna Zourabian als kandidaat verkozen zou zijn geweest (CGVS, p. 6 - zie ook informatie in administratief dossier). Met betrekking tot de presidentsverkiezingen van 2008 verklaarde u dat u op de dag van de verkiezingen belast was met het registreren van klachten over het verloop van de presidentsverkiezingen voor de 24 kiesbureaus in het district Abovyan (CGVS, p. 8 en 10). Vreemd genoeg wist u echter niet aan welke voorwaarden iemand moest voldoen om klachten te mogen registreren (CGVS, p. 8). U kon zich verder evenmin herinneren op welke weekdag de presidentsverkiezingen werden gehouden noch hoeveel procent van de stemmen Levon TER-PETROSIAN bij deze verkiezingen behaalde (CGVS, p. 8). Gezien uw lidmaatschap van de partij en uw persoonlijke betrokkenheid bij de presidentsverkiezingen van 2008, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u voorafgaande vragen probleemloos zou kunnen beantwoorden, wat echter niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Uit grondige navraag door Cedoca, het documentatiecentrum van de Belgische asielinstanties, bij Aram MANUKIYAN, de huidige voorzitter van de HHS^h, blijkt bovendien dat noch u noch uw zoon bij de HHS^h als lid geregistreerd staat. Uit de informatie die Manukiyani aan Cedoca verschaftte, blijkt tevens dat geen van jullie beiden betrokken was bij de verkiezingscampagne van de HHS^h ter promotie van haar presidentskandidaat Levon Ter-Petrosian, in tegenstelling tot wat u zelf verklaarde (CGVS, p. 6). Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat u noch uw zoon op de dag van de verkiezingen activiteiten hebt uitgeoefend voor de HHS^h. Manukiyani vermeldde tot slot dat de HHS^h over geen enkele informatie beschikt aangaande de klacht ten aanzien van de ordediensten, die volgens uw verklaringen op 24 februari 2008 door A.(...) H.(...) werd opgesteld (CGVS, p. 19). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

U slaagde er voorts niet in om de Belgische asielinstanties enig tastbaar bewijs voor te leggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde wel een partijkaart en een medisch attest voor. Met betrekking tot de partijkaart moet op basis van de informatie verschaft door Manukian echter vastgesteld worden dat het om een (ver)vals(t) exemplaar gaat. Ook het feit dat op de partijkaart 199 staat voorgedrukt, wat later met balpen aangepast werd naar 2006, doet twijfels rijzen over de authenticiteit van het document. Daar komt nog bij dat alle andere gegevens met een zwarte balpen werden ingevuld, terwijl het jaartal met een blauwe balpen werd aangepast, wat eveneens vragen oproept over de echtheid van de door u voorgelegde partijkaart. Uit het medische attest op datum van 2 maart 2008 blijkt dat u zich tot een ziekenhuis in Jerevan hebt gericht voor het verkrijgen van medische hulp omwille van verschillende trauma's. Dit attest bevat echter geen enkele vermelding aangaande de oorzaak van deze verwondingen en heeft bovendien een gesolliciteerd karakter. Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel document voorleggen dat betrekking heeft op de door u aangehaalde problemen. Zo kon u noch aangaande de klacht die u zelf bij de rechtbank indiende wegens mishandeling door de politie (CGVS, p. 19) noch aangaande de klacht die door de politie tegen u en uw zoon werd ingediend omwille van de mishandeling en de daarop volgende dood van Eduard (CGVS, p. 19-20) enig tastbaar bewijs aanreiken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

U slaagde er evenmin in de Belgische asielinstanties uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument van de Armeense staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat uw Armeens paspoort samen met dat van uw vrouw en zoon op 29 februari 2008 door de politie was afgenomen (CGVS, p. 11). Gelet op de algehele ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas lijkt deze verklaring echter weinig aannemelijk. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, bewust achterhoudt voor de

Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er bovendien op gewezen worden dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (Uw geboorteakte en die van uw vrouw, uw militair boekje, rijbewijs en huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en die van uw vrouw alsook uw rijbewijs en huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, die niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw militair boekje ten slotte bevat enkel informatie aangaande uw militaire loopbaan en heeft bijgevolg evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook in het kader van uw vrouw, R.(...) B.(...) (O.V. 6.432.796), en uw zoon, M.(...) H.(...) (O.V. 6.432.801), besloten werd tot de weigering van de vluchtelingstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van tweede verzoekster luidt de beslissing als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 4 december 1959 in de stad Mary. Op 18 februari 1983 huwde u officieel met P.(...) H.(...) (O.V. 6.432.796).

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw man en zoon, M.(...) H.(...) (O.V. 6.432.801). Hun problemen begonnen toen ze tijdens de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 door de politie opgepakt werden omdat ze fraudeklachten registreerden. Ze werden een dag lang vastgehouden samen met een vriend van uw zoon, E.(...) genaamd. Tijdens hun vasthouding werden ze alle drie zwaar mishandeld. E.(...) was er zelfs zo zwaar aan toe dat hij op 24 februari 2008 aan zijn verwondingen overleed. Uw man en zoon dienden omwille hiervan een klacht in tegen de politie. Maar de politie wilde niet dat deze feiten bekend zouden raken en begonnen uw man en zoon daarom te vervolgen. Uw man werd in totaal vier keer door de politie opgepakt. De laatste keer gebeurde dit op 29 februari 2008. Jullie paspoorten werden in beslag genomen en uw man werd samen met uw zoon door de politie meegenomen. Die avond werd u door uw vader opgebeld met de mededeling dat uw man en zoon in veiligheid waren en u naar het huis van uw schoonzus in Jerevan moest gaan, wat u ook deed. Pas op 2 maart 2008 zag u daar uw man en zoon terug. Ze waren echter ernstig toegetakeld. Twee weken later verhuisde u met uw gezin naar het ouderlijke huis van uw man in het dorp Ttu Djur, waar de neef van uw man als wijkagent werkte. Daar verbleven jullie ruim een jaar, alvorens jullie besloten het land te verlaten omdat de politie nog steeds naar jullie informeerde en de neef van uw man geen bescherming meer kon bieden.

U verliet Armenië uiteindelijk op 3 maart 2009. Vanuit Ttu Djur reisde u samen met uw gezin met de auto naar Georgië. In Georgië stapten jullie over in een vrachtwachten, die jullie naar België bracht.

U bereikte België op 13 mei 2009. Twee dagen later, op 15 mei 2009, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man en zoon. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 8). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, P.(...) H.(...) (O.V. 6.432.796), en uw zoon, M.(...) H.(...) (O.V. 6.432.801), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van uw man P.(...) H.(...) (O.V. 6.432.796) en zoon, M.(...) H.(...) (O.V. 6.432.801), werden genomen, verwijs ik graag naar hun beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw geboorteakte en huwelijksakte, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man en zoon in Armenië gekend zouden hebben.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van derde verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 3 februari 1986 in de Armeense stad Abovyan. Van 2004 tot 2006 vervulde u uw legerdienst in de Armeense regio Shamshadin. Sinds 2006 bent u, net als uw vader, lid van de oppositiepartij HHS.

Uw problemen begonnen nadat u op de dag van de presidentsverkiezingen, meer bepaald 19 februari 2008, samen met uw vriend E.(...) M.(...) door de politie opgepakt werd omdat u met uw gsm gefilmd had hoe een journalist door de ordediensten hardhandig werd aangepakt. Jullie kwamen in dezelfde cel terecht als uw vader, P.(...) H.(...) (O.V. 6.432.796), die blijkbaar ook gearresteerd was, en brachten er de nacht door. De volgende dag, op 20 februari 2008, werd uw vader in de loop van de namiddag uit de cel gehaald. Vervolgens kwamen twee agenten jullie cel binnen en sloegen u en E.(...) in elkaar. Daarna werd uw vader teruggebracht en werden jullie alle drie vrijgelaten. Arman, een bevriende taxichauffeur bracht jullie naar huis. Op 21 februari 2008 vernam u dat Eduard onwel geworden was en naar het ziekenhuis was overgebracht. Op 24 februari 2008 overleed hij aan zijn verwondingen. Nadat u dit nieuws vernomen had, ging u nog diezelfde dag naar het hoofdkwartier van de HHS. Samen met A.(...) H.(...) stelden jullie een klacht op met betrekking tot de mishandeling en de dood van E.(...) en stapten ermee naar de rechtbank. Toen uw vader daarna huiswaarts keerde, werd hij door de politie opgewacht. Zelf verbleef u die dag bij uw grootvader. Uw vader werd meegenomen naar het politiekantoor, waar hij een waarschuwing kreeg. De politie dreigde ermee de schuld voor de dood van E.(...) in jullie schoenen te schuiven indien jullie een klacht zouden indienen. Uw vader zei dat hij geen klacht zou indienen, ook al was dat ondertussen al gebeurd. De volgende ochtend werd uw vader opnieuw door de politie meegenomen. Hij gaf toe dat er reeds een klacht was ingediend en kreeg van de politie twee dagen de tijd om deze klacht ongedaan te maken. Zoniet zou de politie de schuld in zijn schoenen schuiven of ervoor zorgen dat hij de rechtzaal nooit zou bereiken. Op 26 februari 2008 werd E.(...) begraven. Op 27 februari belde de politie jullie op om te vragen of jullie al een beslissing genomen hadden. Jullie deelden hen mee dat jullie nog wat bedenktijd nodig hadden. In de avond van 29 februari 2008 werden jullie op de binnenplaats opgewacht door politieagenten. Zij vroegen jullie paspoorten en namen u en uw vader geboeid mee. Ze brachten jullie naar het kanaal aan de rand van Abovyan en begonnen jullie in elkaar te slaan. Ze zeiden dat dit de laatste waarschuwing was en lieten jullie bebloed achter. U belde A.(...) op en hij bracht jullie naar het ziekenhuis van Abovyan. Alvorens het ziekenhuis binnen te gaan, belden jullie A.(...) V.(...) op. Hij zei dat het te gevaarlijk was om jullie in Abovyan te laten verzorgen. Hij had een kennis die dokter was in een polikliniek in Jerevan en bracht jullie daar naartoe. Jullie kregen de eerste zorgen en verbleven twee dagen in deze polikliniek. Daarna was het de bedoeling dat uw vader naar een oogziekenhuis werd overgebracht, maar uiteindelijk werd besloten om jullie onder te brengen bij uw tante in Jerevan. Na de protestacties op 1 maart 2008 waren er namelijk heel wat slachtoffers in het ziekenhuis opgenomen en het wemelde er van politieagenten.

Jullie verbleven ongeveer twee weken bij uw tante, totdat jullie aan de beterhand waren. Daarna gingen jullie in het huis van uw grootvader in het dorp Ttu Dzur wonen, waar jullie tot aan jullie vertrek verbleven. De neef van uw vader was er wijkagent en kon jullie op de hoogte houden van wat er verder gebeurde.

U verliet Armenië uiteindelijk op 3 mei 2009. Uw grootvader en oom brachten u samen met uw ouders met de auto naar Georgië. Voor de Georgische grens werden jullie opgewacht door een vrachtwagen. U en uw ouders stapten in de vrachtwagen en staken op die manier clandestien de grens over. Uw grootvader en oom passeerden de grens met de auto en wachtten jullie aan de overkant van de grens op. Vervolgens brachten ze jullie met de auto naar Batumi (Georgië), waar jullie de nacht doorbrachten. De volgende morgen, op 5 mei 2009, stapten jullie in de laadruimte van een vrachtwagen, die jullie naar België bracht. U bereikte België op 13 mei 2009. Twee dagen later, op 15 mei 2009, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op dezelfde problemen die uw vader in uw land kende (CGVS, p. 13). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw vader, P.(...) H.(...) (O.V. 6.432.796), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader, P.(...) H.(...) (O.V. 6.432.796), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, militair boekje, rijbewijs, partijkaart en een medisch attest) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en rijbewijs bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw militair boekje heeft evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de door u verklaarde problemen aangezien het louter informatie bevat aangaande uw militaire loopbaan. Aangaande uw partijkaart moet opgemerkt worden dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van dit document. Zo staat op de kaart 199. voorgedrukt en werd dit later met balpen gewijzigd naar 2006. Daar komt nog bij dat alle gegevens op de kaart ingevuld zijn met zwarte balpen, terwijl voor het aanpassen van de datum een blauwe balpen werd gebruikt. Uit grondige navraag door Cedoca, het documentatiecentrum van de Belgische asielinstanties, bij Aram MANUKIYAN, de huidige voorzitter van de HSH, blijkt bovendien dat noch u noch uw vader bij de HSH als lid geregistreerd staan. Bijgevolg is de door u voorgelegde partijkaart een (ver)vals(t) exemplaar. Wat het medische attest ten slotte betreft, moet vermeld worden dat dit attest een gesolliciteerd karakter heeft en het bovendien geen informatie bevat over de oorzaak van de aangehaalde verwondingen. Derhalve is het niet bij machte de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verder voeren verzoekers een duidelijke beoordelingsfout aan. Verzoekers stellen dat zij hun land van herkomst hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging gelet op de behandelingen die ze hebben ondergaan. Zij werden aangehouden en hebben bedreigingen ondergaan omwille van hun deelname aan politieke activiteiten van HSH en vrezden om die reden naar hun land van herkomst terug te keren. Verzoekers wijzen erop dat de vrees voor vervolging een subjectief begrip is dat geanalyseerd wordt in functie van de persoonlijkheid en hetgeen zij doorstaan hebben. Verzoekers zijn door de evenementen getekend en citeren uit de Procederegids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen waar gesteld wordt dat de

opnies en gevoelens van de betrokkene in rekening dienen te worden gebracht en waar gewezen wordt op het feit dat de asielzoeker het voorwerp kan zijn geweest van diverse maatregelen die elk op zich geen vervolging zijn, maar waarbij andere elementen, zoals bijvoorbeeld de algemene sfeer van onveiligheid samen de basis kunnen vormen van een asielaanvraag. Verzoekers benadrukken dat de beslissing hun asielaanvraag verwerpt terwijl hun leven in gevaar is in hun land van herkomst.

Verzoeker stelt dat er een beoordelingsfout is gebeurd met betrekking tot de subsidiaire bescherming omdat hij meent wel degelijk aan de voorwaarden te voldoen. Verzoekers stippen ook aan dat zij omwille van het risico dat zij lopen, niet meer bereid zijn zich te beroepen op de bescherming in hun land. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoekers gesteld dat zij onduidelijk en incoherent zijn, maar er wordt geen rekening gehouden met hun zeer lage of zelfs onbestaande studieniveau en dat verzoekers niet zijn ontsnapt aan stress. Verzoekers wijzen er ook op dat zij niet betrokken zijn bij de bepalingen van uitsluiting beoogd in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen, nu zij deze motivering aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissingen zijn gestoeld op de vaststelling dat de door verzoekers aangehaalde problemen verbonden zijn met het politiek profiel van eerste verzoeker. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit echter dat eerste verzoeker zijn beweerde politiek profiel geenszins aannemelijk maakt doordat zijn kennis over de partij waarvoor hij sympathieën zou koesteren en zijn kennis omtrent de kiesverrichtingen waaraan hij zijn medewerking zou hebben verleend, opmerkelijk beperkt was. Bovendien blijkt uit de informatie die door CEDOCA werd opgevraagd dat eerste verzoeker en zijn zoon niet als lid van de HSH geregistreerd staan, noch dat zij bij de verkiezingen betrokken waren. Er werd geen enkel tastbaar bewijs van de beweerde problemen noch van de identiteit neergelegd. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging om politieke redenen is en verzoeker niet tot de uitzonderingsgevallen behoort. De documenten die werden voorgelegd wijzigen niets aan de beoordeling dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en geen reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. de Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijven. Door hun affirmatie dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun deelname aan politieke activiteiten, doen zij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

2.6. Met hun theoretische betoog, waarin verzoekers een aantal paragrafen citeren uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen met betrekking tot de definitie van het begrip 'vervolging' en waarmee zij het subjectief karakter van de vrees voor vervolging in de verf trachten te zetten, gaan verzoekers voorbij aan de voorwaarde dat de vrees niet alleen subjectief aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat aan geen van deze voorwaarden is voldaan.

2.7. Waar verzoekers een beoordelingsfout menen te zien met betrekking tot de subsidiaire bescherming, stelt de Raad vast dat verzoekers niet concreet uiteen zetten om welke redenen zij wel degelijk zouden voldoen aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. Uit het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid en het gebrek aan actueel karakter van het asielaanvraag van eerste verzoeker vloeit voort dat zij zich niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dit aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekers opmerking ten slotte dat zij wegens het risico niet bereid zijn zich te beroepen op de bescherming in hun land, heeft geen uitstaans met de motieven van de bestreden beslissing waardoor er ook geen motiveringsgebrek uit kan worden afgeleid. Hetzelfde geldt voor de opmerking van de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing hen onduidelijkheid en incoherentie zou verwijten. Zoals duidelijk in punt 2.3. uiteengezet, is de bestreden beslissing niet gestoeld op onduidelijkheden of incoherenties. Verzoekers betoog mist op dit punt elke grondslag. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers' betoog dat rekening moet worden gehouden met het "zeer lage of zelfs onbestaande studieniveau" en de stress waaraan verzoekers onderhevig zijn helemaal geen steun vindt in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt immers dat eerste verzoeker na zijn middelbare opleiding 4 jaar aan het technicum studeerde (stuk 5, gehoorverslag H.P. CGVS 26/05/2010, p. 5). Ook maakten verzoekers tijdens hun gehoor geen enkele opmerking over de eventuele stress waaraan zij onderhevig waren, zodat niet kan worden ingezien waarom de commissaris-generaal met deze gegevens rekening zou moeten houden.

2.9. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden. Er werd geen beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN